

intéresse trop la France, pour ne pas mériter une exception. Son Altesse, qui se plaît à le reconnaître, ne veut pas refuser à votre pays une preuve particulière de sa sympathie; et Elle me charge de vous annoncer son consentement. Le monde entier des lettres joindra, j'en suis certain, son suffrage à cette haute adhésion, heureux d'applaudir comme le Chef de l'État à des travaux qui rapprochent étroitement deux peuples si bien faits pour s'unir. Votre civilisation renaissante a fait concevoir à tous les esprits d'élite des espérances dignes de votre grand passé, et ils aiment à constater qu'une œuvre comme la vôtre ne peut que les justifier.

Agréez, Monsieur, etc.

Paris le 3 septembre 1852.

J. LE FEVRE DEUMIER.

Τῷ Κ. Σουτάκη τῆς Πανδώρας.

—000—

Ὅτε τὰς διατριβὰς ἐποιούμην ἐν Κωνσταντινουπόλει, συλλέξας τινὰ ἐξ ἀρχαίων πηγῶν ἀπορῶντα τὴν ἀρχαιολογίαν τῆς Καππαδοκίας, ἐθέλησα, ἐξαγαγὼν τὰ οὐσιωδέστερα τῶν περὶ τῶν βασιλείων τῆς Καππαδοκίας καὶ ἰδίως τῆς Καισαρείας, νὰ κοινοποιήσω αὐτὰ ὡς ἐν ἐπιτομῇ πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν διὰ τῆς ἐφημερίδος ἡ Ἀνατολὴ τοῦ Κ. Μισσηλίδου· ἀλλὰ τὰυτὰ μὴ δημοσιευθέντα τότε λόγῳ οἷς αὐτὸς μόνος οἶδεν, ἐκείνῳ παρ' αὐτῷ. Εἰς βιβλιάριον δὲ ἀρτίως πεμψέν μοι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐπιγραφόμενον «Καππαδοκικὰ ὑπὸ Ν. Σ. Ρίζου τοῦ ἐκ Συνασοῦ, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ Ἀνατολὴ Β. Μισσηλίδου, ν' εὐρὼν ταῦτα ὅπως ἦσαν σχεδὸν ἐκτεθειμένα, καὶ μὲν τὰ αὐτὰ μάλιστα ἱστορικά καὶ γεωγραφικὰ ἀμαρτήματα (α), τὰ ὅποια ἐνταῦθα λαβὼν ἀπορῶν ἐκ τῆς τοῦ Πανεπιστημίου βιβλιοθήκης καὶ καθοδηγία τῶν σεβαστῶν μοι Καθηγητῶν διωρθώσάμην, ἐθαύμασα τοῦτο μὲν τὸ εὐσυνείδητον τοῦ φίλου Κ. Μισσηλίδου, ὅστις μετὰ τσαύτης ἀδιαφορίας παρέδωκεν εἰς ξένας χεῖρας ἐτέρων χειρόγραφα· τοῦτο δὲ τὸ ματαιόσχολον καὶ τὴν λογοκλοπίαν τοῦ Κ. Ρίζου· διότι τὰ μὲν δῆθεν προλεγόμενα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μεταγράψας ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πᾶσι συγγράμματός καὶ ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν (σελ. 80 καὶ 83 ἐτ. Α'.) ἀπὸ δὲ τῆς 11—27 ἐκ τῆς ἐφημερίδος ὡσαύτως τῶν Μαθητῶν (ἐτ. Β'. σ. 258-62-68), παραλαβὼν καὶ τινὰ ἐκ τῆς ἡμετέρας πραγματείας, ὅσον τὸ περὶ τοῦ Καππαδόκου, καὶ ταῦτα οὐρδην μίγδην καὶ παραμεμορφωμένως (πρόβλ. Καππαδ. σ. 11-12 καὶ 31) ἀπὸ δὲ τῆς 27—29 ἐκ τῆς Ἀποθ. ὡρελ. γνέσ. (Σμύρ. τόμ. 8<sup>ο</sup> 173) ἀνωνύμως φε-

(α) Ὅσον τό· ὅτι τὰ Μάζακα ἐπεκλήθησαν καὶ εὐσεβεῖα πρὸς τὴν Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς κτλ. (Ε. Καππαδ. σ. 83)

ρόμενον τεμάχιον τι τοῦ Ch. Texier· ἀπὸ δὲ τῆς 33-57 τὸν βίον τοῦ ἀγ. Βασιλείου ἐκ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματός «ἡ Θεολογία», ἀπὸ δὲ τῆς 63-72 ἐκ τῆς ἡμετέρας πραγματείας· ἐντεῦθεν δ' ἐρεξῆς μέχρι τέλους ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου περιγραφὴν τοῦ Ἰκονίου (ἐκδοθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει 1815) (α) καταστρώσας, ἔπαρτιζουσιν τὸ ἡμῶν περίπου τοῦ βιβλίου, ἐὰν ἐξέλῃς τὴν λεπτομερεστάτην περιγραφὴν τῆς Συνασοῦ, πατρίδος τοῦ ἡμετέρου συγγραφέως, ἥτις δὲν εἶναι εἰμὴ ἐγκώμιον μακρότατον τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ· παρουσιάσθη εἰς τὸ κοινὸν συρροῦς τῶν Καππαδοκικῶν. Ἰνδύμιτε μάλιστα ὅτι καὶ ἐπρόσθεσεν, ὡς λέγει, μικρὸν καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ ὅτι ἐκ τῶν νεωτέρων παρ' οὐδενὸς ἠρανήθη ἐκτὸς τοῦ πονήματος τοῦ ἀοιδίμου Κυρίλλου κτλ.

Καὶ ὅμως οἱ συγγραφεῖς ἅπαντες ἐξ ὧν οὐκ ὠκνήσας ταῦτα νὰ μεταγράψῃ εἰςὶ νεώτατοι.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν, καὶ ἰδίως ἐπειδὴ τοῦ συρράμματος αὐτοῦ, ὡς εἴρηται, τὰ ἀπὸ τῆς 63-72 (παραλείπομεν τὰ τῇ δε κακείνῃ παρενσπαρμένα ἕτερα χωρία) εἰς ἐμὲ ἀποκλειστικῶς ἀνήκουσι, διότι ἐμὰ εἰσὶ καὶ ὅσα ἐκ τοῦ 80 φύλλου τοῦ Ἠλίου παρέλαβε, κηρύττω δημοσίᾳ τὴν κλοπὴν καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν δικαίαν περὶ τούτου κρίσιν τῶν ἡμετέρων συναδέλφων λογίων Καππαδόκων, καὶ μάλιστα, οἷς ἐνέκυρσεν ἐντυχεῖν εἰς ὅσα ἰδίως περὶ τούτων καὶ διεξοδικώτερον γράψας φυλάττω διὰ τὸ μέλλον, καὶ οἵτινες οὐκ εὐάριθμοί εἰσι.

Τοσαῦτα ἐν συντόμῳ τὰ ἡμέτερα ἵνα γνωρίσῃ τὸ κοινὸν ἐκείνους, ὅσοι σφετεριζόμενοι τὰ ἀλλότρια, κατὰ τὴν τοῦ Μυθοποιοῦ κολοίαν, θηρεύουσι κλέος ἐπὶ παιδείᾳ. Περισσότερα δὲ τούτων, οὔτε σκοπὸν, οὔτε καιρὸν ἔχω νὰ γράψω· διότι τὴν σπουδαιότητα καὶ ἀξίαν τοῦ συρράμματος κατὰ τὰ προειρημένα ἕκαστος ἄμα ἐγκύψας οὐχὶ δυσχερῶς δύναται καὶ οἰκοθεν νὰ κρίνῃ.

Δ. ΚΟΥΖΗΝΟΠΟΥΛΟΣ  
φοιτητὴς τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς.

Ἐξακολουθοῦσα ἡ Κ. Ἑλένη Τσιτίσα τὰς πρὸς τὸ κοινὸν εὐεργεσίας αὐτῆς, παρήγγειλε νὰ στέλλωνται καὶ πρὸς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρθεναγωγεῖον, τὸ θεμελιωθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου συζύγου αὐτῆς, δέκα ἀντίτυπα τῆς Πανδώρας, πρὸς δὲ νὰ διανεμῶνται καὶ δέκα ἀντίτυπα τῆς Ἱατρικῆς Μελέσσης πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοὺς σπουδάζοντας τὴν ἱατρικὴν.

(6) Ἦν καὶ ἔστιν ὅπου ἐπεβάλετο νὰ διορθώσῃ ὁ κατ' ἐκείνους ἀδιορθώτος, εἶεν τό· ὁ Τεῦρος ἔχει μεταλλεῖα πάμπολλα . . . , καὶ τὰ μὲν δευλεύοντα κτλ. (Κυρίλλ. Περιγρ. σ. 35), ὑπερ εὐφυνὸς πάντο ἡ ἡμετέρας συγγραφῆς μετέτρεψεν εἰς τὸ τινὰ τῶν ὁμοίων ἐργαζόμενα· ὡς ἂν νὰ μὴ ἤμενεν ὁ Κυρίλλος τὴν λέξιν μεταλλεύεσθαι.